

عنوان مقاله:

استدلال عقلی و پیش فرضهای معصومان(ع) در طریق هدایت

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های اعتقادی کلامی، دوره 12، شماره 1 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

محمدجواد قره خانی - دانشکده الهیات و ادیان

اسماعیل دارابکلاهی - دانشگاه شهید بهشتی

سیداسماعیل سیدهاشمی - دانشگاه شهید بهشتی

خلاصه مقاله:

تردید نیست که ائمه (ع) از انسان های کامل بوده و هدایت سایر انسان ها را به عهده داشته و دارند. هدایت انسان ها توسط معصومین (ع)، نیازمند ابزاری مناسب همچون، استفاده از براهین و استدلال های منطقی و عقلی دارد. در این پژوهش ضمن معرفی منابع معرفتی انسان(حس و عقل)، برخورداری انسان از قوه عاقله و مفکره و نیز ناکافی بودن شناخت این قوه بدلیل محدودیت و وقوع خطا در آن، مورد بررسی قرار گرفته است. براین اساس، معصوم(ع) ضمن قبول حجیت تفکر انسان، آن را کامل و بدون نقص ندانسته و از طرفی آن را بطور کامل غلط نمی پندارد و لذا معصوم (ع) از اقامه استدلال عقلی در جهت هدایت و القاء پیام خود به انسان استفاده نموده است. در نهایت با توجه به اینکه تحقق هدایت و کمال انسان بدون مساعدت هدایتگران الهی مقدور نیست. معصوم(ع) با توجه به این بستر، به حکم عقل، از برهان و استدلال در پیگیری اهداف هدایتی خود در مواجهه با انسان ، استفاده کرده است.

کلمات کلیدی:

عقل، تعقل، استدلال، انسان کامل، معصوم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1880729>

